

[Aksel Larsen.]

i det danske samfund; samfundet tager sig af de forhold. Resultatet blev, at vi fik et arbejds- og forligsnævn, som i aldeles syndig grad og praktisk talt udelukkende gik kapitalisternes og deres repræsentanters, arbejdsgivernes, ærinde og gik imod arbejderne yderst berettigede interesser.

Der er ikke nogen udsigt til, at et sådant udvalg og et sådant formandsskab som det, der her er foreslået, vil arbejde i nogen anden retning end den, arbejderne er vant til, når man nu her kommer og taler om de samfundsmæssige interesser og navnlig taler energisk og højtrøstet om dem lige op imod en overenskomst-situation.

Når man nu betragter udvalgets foreslåede sammensætning, så ser man, at der skal være 3 repræsentanter for fagforbundene, og der skal være 2 tjenestemandrepræsentanter og 1 for arbejdsleder- og tekniske funktionærforeninger — en trediedel af de 18, om jeg så må sige, menige medlemmer i udvalget. Der kan ikke være nogen tvivl om, i hvilken retning udvalgsflertallets mening vil gå med hensyn til samfundets økonomiske bæreevne og med hensyn til det, man kalder omkostningsniveauet. Der kan ikke være nogen tvivl om, at hvis der kommer noget resultat ud af dette udvalgs drøftelser, vil det være et resultat, der i den offentlige debat vil blive brugt til at påvirke folk til at tro, at det er arbejds lønningernes stigning, der er roden til alt ondt, og bare man kan holde igen dér, er alle problemer klarert. Det er derfor, vi ikke vil være med.

Det ærede medlem hr. Martin siger, at udvalget får ingen afgørende indflydelse. Nej, udvalget kan ikke træffe afgørelser, men udvalget kan naturligvis gennem sit arbejde og gennem det, det fremlægger for offentligheden, komme til at bære ved til et bål, der skal brænde visse af arbejderne berettigede krav om at få dækning for dyrtiden.

Den højtærede statsminister siger, at ingen af os kan fritages for et fælles ansvar for de økonomiske vanskeligheder. Her tager statsministeren fejl. Det er ikke arbejderne skyld, at der er økonomiske vanskeligheder i eller for Danmark. Arbejderne produktivitet, deres arbejdsindsats, er større end nogensinde, den er vokset ustandselig efter

krigen. Der produceres mere i det danske samfund end nogensinde, eksporten er stigende, og så kommer man alligevel og siger til arbejderne: ja, men det går ikke an at spænde buen for stramt; det går ikke an, at man vil have lønningerne sat i vejret. Man forsøger på den ene eller den anden måde at gøre attentat på den aldeles utilstrækkelige og stærkt forsinkede pristalsregulering af arbejderne fortjeneste og tjenestemændenes lønninger. Det hele viser, hvor vi er, og hvor man ønsker vi skal komme hen. At man kan nå noget på den måde, ja, det har vi i og for sig set eksempler på. Tænk bare på det, som blev sat så voldsomt op i den borgerlige presse om nogle enkelte forvirrede arbejderes og funktionærers stilling på fabrikken Radiometer, hvor de virkelig syntes at være kommet til den opfattelse, som følge af den offentlige kanonade, at det var deres lønstigninger, der var skyld i prisstigningerne. Nå, det viste sig heldigvis, at den stemning, man forsøgte at skabe dér, ikke holdt ret længe. Det er ganske indlysende, at selvom arbejderne havde givet afkald på deres dyrtidstillæg på den ene eller den anden måde, ville det ikke have bremset prisstigningerne blot en lille smule. Kampagnen mod pristalsreguleringen som værende årsag til, at den onde cirkel holdes i gang, og at priserne stadigvæk stiger, var naturligvis skyld i, at nogle arbejdere lod sig forvirre.

Man vil selvfølgelig gå videre, måske ikke så meget direkte mod pristalsreguleringen som med sine bestræbelser for at få skabt en slags offentlig opfattelse i retning af, at lønstigninger ivoirigt i almindelighed er af det onde; og at dette udvalg skal nedsættes netop nu og tilendebringe sit arbejde aftenen før overenskomsterne udløber, taler jo sit tydelige sprog.

Søren Olesen: Jeg mener ikke, jeg har sagt, at organisationerne kun tænkte på at varetage egne interesser. Det, jeg i hvert fald har villet sige, var dette, at organisationerne naturligvis først og fremmest skal varetage egne interesser. Det er derfor, de er oprettet, og det er da kun naturligt. Man må vel så regne med, at de modstående organisationer varetager deres interesser, men at de naturligvis også tænker på samtidig at gavne samfundsudviklingen.